

Дзеркальце

Анатолій Косматенко

Хоч сотні літ живи, любись як хоч,
А про дружину знаєш — краще змовч.

Померла жінка. Страх було й дивиться:
Нещасний Чоловік навзрид рида.
Хоч їй ті сльози вже — як пияку водиця.
Так молода ж була, ой молода!..
А ще ласкава. А вродлива, білолиця!
А вже бідова! А слухняна! А... а... а...
Труну накрили. ("Ну, бувала й вередлива...").
Труну опущено. ("А була й сварлива...").
Лопати зблиснули. ("Траплялася й біда...").
Вже копачі до ями приступають...
"Ой де ж таку знайду ще я?!."
Вже перші пригорщі землі труну вкривають...
"Прощай же, квітенько моя!..
Заворушилась тут земля.
Важка хвилина.
І враз — мов звільнена пружина,
Звеларя, зкатапультинула з труни дружина!
"А ось і я!
Не ждав? Отак на той світ відправляв
Свою кохану-розкохану?!
І дзеркальця — хоч би шматочок! — не поклав,
Щоб там ніякий чорт на мене і не глянув??!
Чекай же, мій Іване!..
Розлючена і зла
Метнула до села,
Аж курява лягла.
Що вдома в них було — покрите все туманом...
А казано, що квітенька довгенько ще цвіла,
Коверзувала, ніби панна,
Й таких Іванів два чи й три пережила.

.....

Я критися не стану:

Щось не ведеться на мораль мені.
До речі: дзеркальця... в якій тепер ціні?